

højere grad end hidtil vil finde udveje for at anbringe de flygtninge, som kan forventes at blive tilbage, når IRO ophæves, særlig den gruppe, som må stilles under egentlig forsorg.

4. Konvention om undertrykkelse af handel med personer.

På anmodning af det økonomiske og sociale råd havde sekretariatet undersøgt muligheden af at sammenarbejde de fire bestående konventioner om handel med kvinder og børn i een tidssvarende konvention, der samtidig tog hensyn til det arbejde, der var påbegyndt af Folkeforbundet i 1937. Det af sekretariatet udarbejdede konventionsudkast var blevet gennemgået af den sociale kommission og forelagt det økonomiske og sociale råd på dettes 9. samling. Rådet havde anbefalet afsluttelsen af en sådan konvention og oversendt udkastet til plenarforsamlingen. Her blev det gjort til genstand for en grundig gennemgang i 3. udvalg samt i 6. udvalg, forsåvidt angik de særlige retslige problemer, udkastet gav anledning til.

Af de artikler, der var af særlig interesse, og som gav anledning til diskussion, kan fremhæves art. 1, hvor man vedtog at udelade henvisningen til vindingsmotivet, og art. 6 om registrering af prostituerede. Nogle lande, deriblandt Frankrig, fastholdt stærkt kravet om registrering som en sundhedskontrol, men flertallet i udvalget (deriblandt de nordiske lande) var afgjort derimod og vedtog artiklen som foreslået i udkastet. Art. 16 forpligter de kontraherende parter til at tage skridt til at forhindre prostitution; hertil føjedes på britisk forslag, at regeringerne også skal drage omsorg for rehabilitering og social forbedring af prostitutionens ofre. Endelig gav bestemmelserne i art. 32 om konventionens gyldighed for kolonier og formynderskabsområder grund til uoverensstemmelse. Ukraine stillede forslag om at indføje, at ordet „stat“ i konventionen skulle forstås som omfattende alle kolonier og formynderskabsområder, som tilhører eller bestyres af en stat, der underskriver eller accepterer konventionen. Desuden skul-

le alle andre områder, for hvilke en sådan stat er internationalt ansvarlig, også dækkes heraf. Forslaget blev vedtaget med 23 stemmer mod 22. Danmark, Norge og Sverige stemte imod forslaget.

Danmark stemte i 3. udvalg for det ændrede konventionsudkast, men bl. a. under hensyn til den stedfundne udeladelse af vindingshensigten i art. 1 fandt delegationen det påkrævet i lighed med Island og Sverige at afholde sig fra at stemme for konventionen ved den endelige afstemning i forsamlingen den 2. december 1949, hvor konventionen blev vedtaget med 35 stemmer mod 2, medens 15 afholdt sig fra at stemme. Norge stemte for udkastet ved begge lejligheder. Frankrig og Storbritannien stemte imod, sidstnævnte på grund af koloniklausulen. — Den danske delegation motiverede sin afstemning ved en udtalelse i forsamlingen om, at affattelsen af vigtige artikler i konventionen var uforenelig med dansk lovgivning, og det måtte derfor nærmere undersøges, om der var grund til at gennemføre lovændringer for at muliggøre en senere tiltræden af konventionen, som man iøvrigt i princippet kun kunne være tilfreds med.

5. Den internationale børnehjælpsfond.

Tredie udvalg behandlede to beretninger fra den internationale børnehjælpsfond; den ene vedrørte fondens virksomhed, den anden UNAC-kampagnen. Der forelå tre resolutionsforslag. Det ene, fremsat af Australien, Frankrig, Israel, Mexico og New Zealand, indeholdt en anerkendelse af fondens humanitære arbejde og henledte medlemsregeringernes opmærksomhed på nødvendigheden af at forøge deres bidrag, for at fonden kunne blive i stand til at gennemføre sit arbejdsprogram. Ifølge et andet forslag, fremsat af Uruguay, skulle alle medlemsstater samtidig med udarbejdelsen af budgettet for den nationale børneforsorg give en særlig bevilling til den internationale børnehjælpsfonds arbejde. Endelig gik De Forenede Staters forslag ud på at opfordre medlemsregeringerne til at forøge deres bidrag til fonden, således at denne kunne fungere indtil 30. juni 1950.